

Rüyam Bitti! Direnen Halka Aydınlık Günler Dileme Vakti

Furkan Kılıç

Puslu bir gündüz vakti, tuzlu gözyaşı kan rengine dönmüş, üzerime sinmiş kokusu. Tanıdık, çok tanıdık bir annenin gözyaşları bunlar. Çocuğunu tanklar, kocasını cuntacı bir hainin silahından çıkan kurşun almış, koparmış ondan. Usulca yaklaşıyorum güneşi göğsünde emzirmişçesine cesur ve heybetli duran bayana. Endişeli ve biraz da titrek bir ses tonuyla, “Abla ne oluyor burada?” diye soruyorum. Gözlerini; görülen zulmü, insanlığa yapılan bu ağır hakareti yüreğime sunarcasına çeviriyor bana ve “Darbe oluyor oğlum, zulüm başlıyor!” diyor. Etrafıma bakıyorum sonra. Havanın içine gizlenmiş acı çığlıkları duyuyorum ilkin. Çocuklarını yitirmiş bir babanın iniltisini, bir annenin haykırışını işitiyor bu kulaklar. Kendi odasına kapanmış için için ağlayan gencecik bir kızın yürekler acısı feryadını, sokakta kalmış ve silah seslerinden korkup birbirine sarılmış çocukların diş gıcırtilarını duyuyorum. Ya burnuma gelen kokular? Kandırılmışlığın kokusu var mı? Ya ihanete uğramışlığın? Peki, direnişin var mı kokusu?

Göz gezdiriyorum etrafa. Bütün dükkânların kapalı olduğunu, yalnızca silahdükânlarının açık olduğunu görüyorum. Bütün algı organlarım, insanlığa zarar veren bu olay karşısında böyle imdat çığlıkları atarken beni yetiştirenlerin, mücadele etmek, direnmek için güçlü silahlarla donattıklarını anımsıyorum. İrkilerek uyanıyorum sonra derin uykumdan.

Gecelerin rüya görmek için, gündüzlerinse bu rüyaların gerçek olmadığını anlamak için olduğunu tecrübe ettiğimden çok da umursamıyorum gördüğüm rüyayı. Akşam vakitlerinde darbe girişiminin emarelerini görüyorum. Bir grup darbeci hain Boğaziçi Köprüsünü kapamış, Genelkurmay Başkanının kaçırıldığı söyleniyor. Aman Allah’ım diye iç geçiriyorum. Yoksa gerçekten oluyor mu diyorum, rüyam gerçekleşiyor mu yoksa? Gördüğüm rüyanın etkisiyle sokağa çıkıp direnmem gerektiğini, gerekirse bu uğurda ölmem gerektiğini biliyorum. Bu gerekliliklerle dışarıya çıkacakken tutuyor babam beni. Bekle diyor. Gözlerindeki korku ve endişe, önceki darbelerde yaşadığı tecrübesini yansıtır gibi. Kardeşim atılıyor hemen oradan. Yaşı küçük olmasına rağmen, namluya dayamış göğsünü sanki yiğidim. Tüyleri ürperten şu laflar çıkıyor ağzından: “Baba! Biz Rabia ablamızı boşuna şehit vermedik bu yolda. Onlar bu uğurda savaşırken korkmadılar hiç. Biz de korkmayalım. İnelim sokağa!” Öncelerde tanıdığım bir abla, sosyal medya hesabından çağırıyor tüm halkı meydanlara. Babasını ve dört kardeşini de alıp inmiş sokağa. Sonsuz kâinatın boynuna takılmış mavi gerdanlığın sahipleri gibi bekliyorlar hainleri.

Şehit haberleri geliyor İstanbul’dan, Ankara’dan. Ateş açıyormuş hainler sivil halkın üzerine. Ama korku yok, gam yok yüreklerde. Bu adanmışlık ruhu, İhvan-ı Müslimin’in ilk kuruluş yıllarında yaşanan bir fedakârlık örnekliğini canlandırıyor sinemde. El-Benna ve dava arkadaşları, İsmail ağabeyin evinde toplanırlar ve istişare ederler. Toplantı yaklaşık iki saat sürer. Toplantı bitip herkes dağıldıktan sonra ev sahibi İsmail ağabey, El-Benna’ya bu gece işinin olup olmadığını sorar. El-Benna da ne olduğunu sorar. İsmail ağabey kızının toplantı esnasında vefat ettiğini, eğer vakti varsa defin işlemlerinde ona yardımcı olmasını ister. El-

Benna şaşırır ve kızar neden o zaman söylemedin diye. İsmail ağabeyin ağzından şu tarihî kelimeler dökülür: "Kızımız öldü üstadım, davamız değil!"

Ankara'dan, İstanbul'dan gelen şehit haberlerini duydukça tüylerimin ürperdiğini fark ettim. Her defasında "Kızlarımız öldü üstadım! Annelerimiz ve de babalarımız... Davamız değil. Allah var gam yok, korku yok yüreklerde. Baş eğmedik, eğmeyeceğiz zorbaya!" diye düşündüm.

Meydanlardayız şimdi. Erkekler ve kadınlar görüyorum her yerde.

Erkekler! Âdem'den bu yana dağ gibi dimdik, yıkılmayan erkekler görüyorum. Kılıçlarıyla, kalemleriyle, yürekleriyle direniş tarihini yazan erkekler... İnsanlığın yeniden inşası için yüreklerini ortaya koyma zamanı geldiğini biliyorlar. Harabeye dönmeden her yer, vurgun yemeden bu halk direniş onurunu omuzlama vaktinin geldiğini de biliyorlar. Hiçliğin, sefaletin, zihinsel çürümüşlüğün, savaşın pıllını pırtını toplayıp gitmesini isteyen ve bu uğurda sloganlar atan, nisan yağmurları gibi etrafını yeşertmeyi arzulayan cesur erkekler görüyorum.

Kadınlar görüyorum sonra. Havva'dan bu yana hiç sönmeyen kor ateşler gibi göğsünde güneşi emziren kadınlar görüyorum. Dünya Müslümanlarını sevgiyle yoğurmak için saçlarını süpürge etmiş kadınlar... Gözlerinden fışkıran sevgi pınarlarıyla direniş ruhunu yücelten, baharın yağmurları gibi kır çiçeklerine hayat veren ablalar ve bacılar görüyorum. Bir ucundan bir ucuna göğü saran rengârenk kuşaklar yetiştirebilmek uğruna, sokağı dolduran kadınlar görüyorum. Gecenin bütün karalarını örten bembeyaz kar misali yağıyorlar direniş meydanına...

Kadınıyla erkeğiyle, genci ve yaşlısıyla meydanlarda herkes. Şeref madalyası gibi güneşin boynuna asılmayı, sonraki nesillere baş tacı olmayı arzulayan genç yiğitler ve kahraman kızlar... Karanlık ufuklara ay ve güneş olma, geleceğe yıldızlar serpmeye arzusu görülüyor gözlerdeki parıltıda. Korku yok yüreklerde. Her biri yüreğinde yeşermesine izin verilmeyen korkuyu, başkasının gözlerinde görmektense ölmeyi yeğler gibi cesur ve dik...

Bir direniş destanı yazılıyor meydanlarda. Rüyam gerçekleşiyor şimdilerde. Varmış direnişin kokusu, duyuyorum. Aydınlanmak için yanmalı mum misali, biliniyor ve uygulanıyor bu gerçeklik. Ya birlikte kurtuluşa ereceğiz ya da bu uğurda öleceğiz deniliyor. Bütün bu duyguların yanında şu sorular takılıyor yüreğime:

Bu kutlu direnişe ruh veren ne?

Yaşadığımız hayatı bizim için anlamlı kılan şey ne?

Bizi öldürmek için canavarlar gönderen kim?

Ve kimler "Asla ölmeyeceğiz!" diyen aynı anda?

Bize gerçeği öğreten kim?

Ve kim direnişe gülmeyi öğreten?

Neden direneceğimize karar veren kim ve ne uğruna öleceğimize?

Bizi kim baęlıyor?

Ve bizi özgür kılacak anahtarı taşıyacak kim?

Sensin...

Seni yetiřtirenler gerek duyduęun tüm silahlarla kuřattı

Artık direnme vakti

Ve elbet zulüm biter

Elde var sabır, savař ve de zafer...

[Haksöz Dergisi Sayı: 306 - Eylül 2016](#)

Kaynak: [Rüyam Bitti! Direnen Halka Aydınlık Günler Dileme Vakti - Furkan Kılıç](#)